

עידית לבבי גבאי

דגל
שחור
על
הגשר

2023 — 2020

עידית לבני גבאי

דגל
שחור
ועג
הגשר

2023—2020

ספר זה מוקדש
לאודיאה בתי
ולישעיהו אישי ורעי
באהבה ובהכרת תודה

זלדה

*

אַלֶּה שְׁנַפְשָׁם בְּרֵק, שְׁכֶלֶם רַעַם;

וְצַעֲדֵיהֶם

צַעֲדֵי הַיְצִיָּה,

הַמָּה

כְּבֵהוּ הַקָּרֵב

בְּמַעֲמָקֵי הַדָּם וְהַהָרִס

כְּנֵה יִבְנוּ

אֶת שְׁלֵמוֹת הַיְקוּם.

[...]

מתוך: הו! גליון 21 מן הגנוך: זלדה שירים נשכחים הוצ' הקיבוץ המאוחד, 2021, עמ' 47
נוסח אחר לשיר "האיש שלנו פרח מתוק" שירי זלדה, הוצ' הקיבוץ המאוחד, 1985

דגל שחור על הגשר

עידית לבבי גבאי 2020-2023

עריכה: עידית לבבי גבאי

טקסט: יניב שפירא

עיצוב והפקה: משה מירסקי

עריכת טקסט עברית: אברהם שפירא

תרגום טקסטים לאנגלית: סיון רוזה, נינה צורן

תרגום שירים לאנגלית: עודד פלד, אריאל רסניקוף ורבקה ויינשטוק

תרגום שיר של דילן תומס לעברית: איתמר יעוז־קסט

צילום ועיבוד היצירות: הדר סייפן

הדפסה וכריכה: ע.ר. הדפסות בע"מ, תל אביב

כל המידות בס"מ, גובה x רוחב

© 2023, כל הזכויות שמורות לעידית לבבי גבאי

© כל הזכויות על השירים למחברים ולבאי כוחם

מסת"ב 1-382-598-965-978

עידית לבני גבאי הכי קרוב לשירה

”מהי שירה אשר אין בכוחה להושיע / עמים או בני אדם”
- צ'סלב מילוש¹

עידית לבני גבאי היא יוצרת רב תחומית, משוררת של ציורים. אסופת עבודותיה שבספר זה התגבשו והבשילו בזמן של שבר ומגפה עולמית. אולם, מה שעשוי להתפס כחוויה נקודתית של הסתגרות, בידוד וריחוק, או כרפלקסיה למציאות של שיתוק מערכות תרבותיות, מתגלה בעולמה של לבני גבאי ומצטייר בפנינו כבקיעתם של משקעים עמוקים יותר; בצד חותמיו של זמן הקורונה בציורים אלו, יש בהם גם מאפיוניה של דרך ארוכה. ניתן לומר עליהם את אשר אומר בובר על צמיחת שירים: ”התופעה הראשונית, המאפשרת את התהוותם של אותם היצירים הנדירים, שרואים אנו לכנותם בשם שירים”, הוא אומר, ”הרי היא שבנפשו של אדם מסוים מתרחש דו-שיח בין הנצח ובין הרגע. [...] עליו [על המשורר] לקבל בלב נכון את שניהם, את אפולוליותו נמנעת-החדירה של הנצח ואת ממשותו הבהירה של הרגע, ועליו לעמוד בפני המגע בין שניהם, מגע שלעיתים אכזרי הוא במאוד ושמתרחש בליבו הכואב שלו, של המשורר. ממגע זה נולד השיר האמיתי”².

העוקבים אחר תהליכים המזדהרים בעולם היצירה של לבני גבאי ובעיקר בתערוכתה המקיפה שנערכה לפני למעלה מעשור,³ עומדים נפעמים נוכח מאבק האיתנים שלה בין שני צירים: ניגונים העולים משורשי ביתה הקיבוצי בקיבוץ מרחביה, מזה, והתמודדות (הניזונה משורשים עולמיים-עמוקים) עם אידיאולוגיות ומוסכמות קיבוציות שלא עמדו במבחן הזמן, מזה. בשניהם היא חוזרת ומגייסת את אמונתה ואת נאמנותה למאבקי רוח אקטואליים. ציוריה שאופיינו קודם במנעד צבעוני של אוקר בהיר כשמש, ורוד כגוף חשוף ותכלת שמיימית, משנים עתה את מזגם ונעשים לפלטה של שחור, לבן, אדום וזהב; ציורים שנשאו דימויים שבהשראת המרחב הקיבוצי-חקלאי: אסמים, חבילות חציר וקש ומגבות מטבח, הומרו למערכת של דימויים וסמלים השאובים מהתקשורת ובמרכזם מציאות משוסעת ומעורערת, שיח מקוטב ומראות של פליטות וילדיהן ממלחמת רוסיה-אוקראינה. באפיקיהם של

1 צ'סלב מילוש, ”פתח דבר”, כוכב הלענה, תרגם דוד וינפלד, עם עובד, 1989.

2 מרטין בובר ”על הנצח והרגע” (1961), תקווה לשעה זו: סוגיות מענייני הרוח והמציאות, עם עובד, 1992, עמ' 125-126.

3 עידית לבני גבאי, שעת ההתבהרות, אוצר: יניב שפירא, משכן לאמנות עין חרוד, 2011.

ציורים אינטנסיביים ועמוסי סמלים אלו היא חוזרת לשאלות יסוד אנושיות וזאת בעבודות הנושאות כותרות מכגון 'המקום אשר עליו אתה עומד...' (שמות ג, ה'); 'המקום...'; או 'היד שחתמה החריבה עיר' (בעקבות שירו של דילן תומס). לבבי גבאי מפלסת באמצעותם נתיב משלה במאבקים הסוערים של ימינו אלו. היא מסתתת אבני דרך שבצורתם האובלית והעגולה משמשות כקפסולות של זמן – אם כתמונות זיכרון ואם כתמרורי אזהרה: כאותות הנשלחים בעת חירום אל נמען בלתי ידוע.

לפנינו כאן עבודות חשופות ואינטימיות, שיש בהן מסוד הצמצום, מכוחה של המידה הקטנה. מעין איקונות חילוניות שהן בבואות של תווי נפש. הצבתן זו לצד זו בספר זה שוזרת אותן לשרשר של משמעויות שראוי להבינו גם בהקשרים פוליטיים ואקטואליים: חברה המאבדת את דרכה, המתפרקת מערכיה, הנותרת ללא אופק.

הנה יעלה פצועה, ציפור מתה, נוצה שחורה, מגבת שמוטה, שמש שחורה, שופר וקשקשי זהב, ילד ודגל שחור, אשה בוכה. במדרש החזותי של לבבי גבאי אנו ניצבים נוכח מגבת מטבח שנעשתה לכתונת פסים, שמש לבנה שהשחירה, קרן יעלה ההופכת לשופר שקולו מהדהד בחללו של מוזיאון סגור, דגל שחור המונף מעל גשר. הנה כי כן סמלי כיסופים הנעשים למבעי זעקה ומחאה.

אחרון הציורים בספר זה, הנושא את השם 'ללא כותרת (מראות ריקות)' הנו גם הסתום והחידתי מכל האחרים. הדימוי הצלילתי, שמקורו בחפץ עממי שנרכש באיקאה והמשמש למסגור מְצַרֵף תמונות משפחה, כולל דְּבוּקָת מסגרות שאותן מלכדת המילה FAMILY. אובייקט זה הופיע לראשונה במהופך בטריפטיך 'אֶלְגִּיָה לְמִשְׁפָּחָה הַגְּדוּלָה' שאותו הציגה לבבי גבאי בתערוכה "נשים יוצרות מציאות – עמק יזרעאל" (2020) ושנעלה סמוך לפתיחתה עקב פרוץ הקורונה. עבודה זו הוקדשה למקומן של הנשים החלוצות-המייסדות של קיבוץ מרחביה ושל 'המשפחה הגדולה' שתפסה את מקום התא המשפחתי האינטימי, את מקום המשפחה הגרעינית. על רקע של ימי מגפה ומשבר – בין חוויית הרגע ותודעת הנצח – חוזרת לבבי גבאי ומתכנסת בדל"ת אֶמוּתִיה. תוך כדי כך מזכירה לנו את מקומם של המשפחה והבית בעולמה ובעולמנו.

החברה הישראלית ידעה מאז כינונה מספר זמנים של משבר ושבר. יתכן שהחרדות הקיומיות המנסרות בתוכינו עתה הן חריפות וחמורות מאלה שידענו בעבר. לבבי גבאי היא מראשוני היוצרים והיוצרות המשמיעים את קול זעקתם בשעה זו, לנוכח התהליכים הרוחשים בחברה ובתרבות הישראלית המטילים צללים כבדים על עתידנו.

עבודות

2023–2020

עידית לבבי גבאי, יעלה ושמש, 2020, שמן על בד, קוטר 20
Idit Levavi Gabbai, *Female Ibex and Sun*, 2020, oil on canvas, ø 30

עידית לבבי גבאי, יעלה, ציפור ושמש שחורה, 2020, שמן על בד, 20x30
Idit Levavi Gabbai, *Female Ibex, Bird, and Black Sun*, 2020, oil on canvas, 30x20

זלדה

אני ציפור מתה

אני צפור מתה,
ציפור אנת שמתה.
ציפור עוטה מעיל אפור.
בלכתי, לץ מפטיר לעמתי.

פתע אפפתני שתיקתך –
חי עולמים.
בשוק שוקק עוף מת ישיר –
רק אפה קים.
בשוק שוקק מדדה צפור עם שיר
נסתר.

עידית לבבי גבאי, מגבת מטבח וציפור מתה 1 (בעקבות דירר), 2020, שמן על בד, 20x30
Idit Levavi Gabbai, *Kitchen Towel and Dead Bird 1* (after Dürer), 2020, oil on canvas, 30x20

Zelda

I am a dead bird

I am a dead bird,
One bird that died.
A bird wrapped in a gray coat.
When I walk away, a jester throws words at me.

Of a sudden your silence enveloped me –
Good God.
In a bustling marketplace a dead chicken will sing –
Only you exist.
In a bustling marketplace a bird hops along with a hidden
Song.

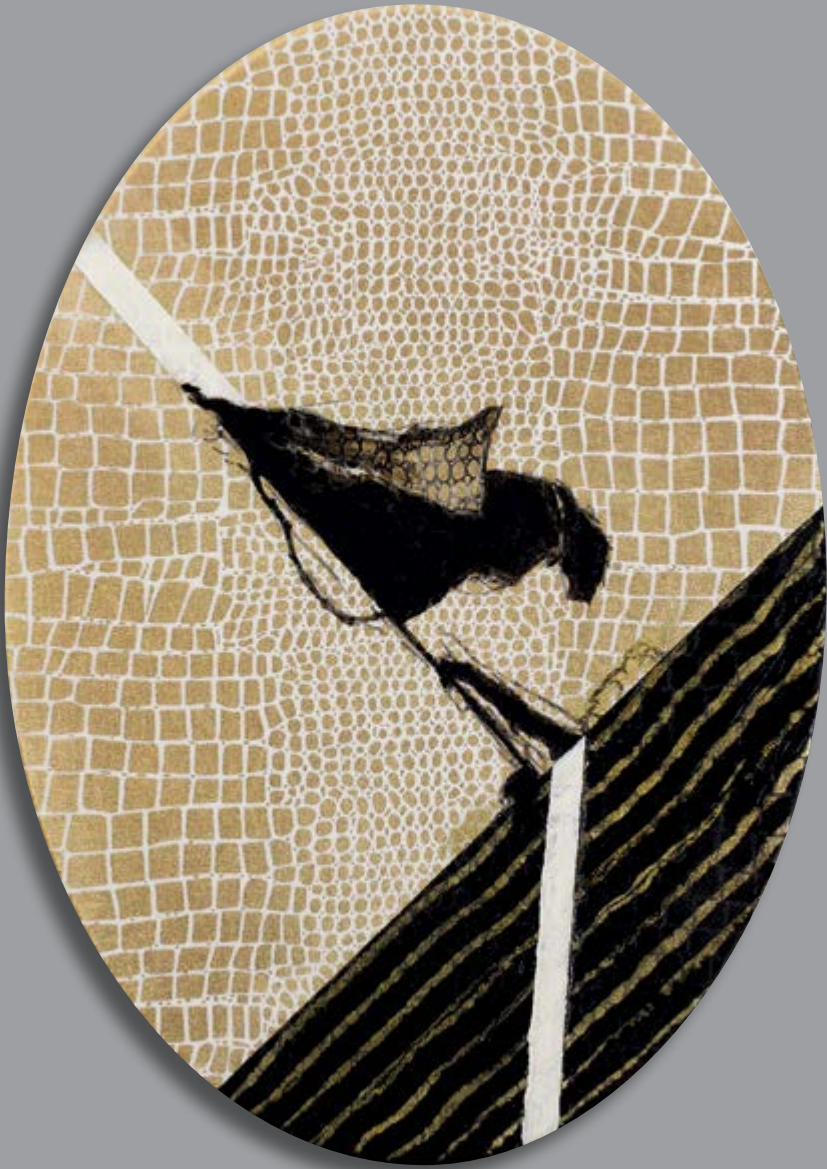
From Hebrew: Oded Peled

From **Zelda's Poems**, Hakibbutz Hameuchad, 1985, p. 33.

עידית לבבי גבאי, מגבת מטבח וציפור מתה 2 (בעקבות דירר), 2020, שמן על בד, 25.5×35.5
Idit Levavi Gabbai, *Kitchen Towel and a Dead Bird 2 (after Dürer)*, 2020, oil on canvas, 35.5×25.5

עידית לבבי גבאי, **דגל שחור על הגשר**, 2021, שמן על בד, 25.5×35.5
Idit Levavi Gabbai, *Black Flag On the Bridge*, 2021, oil on canvas, 35.5×25.5

עידית לבבי גבאי, ללא כותרת, 2020, שמן על בד, 30x20
Idit Levavi Gabbai, *Untitled*, 2020, oil on canvas, 30x20

עידית לבבי גבאי, יעלה, 2020, שמן על בד, 25.5x35.5
Idit Levavi Gabbai, *Female Ibex*, 2020, oil on canvas, 35.5x25.5

עידית לבבי גבאי, יעלה ושמש שחורה, 2021, שמן על בד, 25.5×35.5
Idit Levavi Gabbai, *Female Ibex and Black Sun*, 2021, oil on canvas, 35.5×25.5

עידית לבבי גבאי, סהר לבן בים התיכון, 2020, שמן על בד, 30x20
Idit Levavi Gabbai, *White Crescent Moon in the Mediterranean Sea*, 2020, oil on canvas, 20x30

עידית לבבי גבאי, "המקום אשר עליו אתה עומד..." , 2021, שמן על בד, 20x30
Idit Levavi Gabbai, "For the place whereon thou standest..." , 2021, oil on canvas, 30x20

עידית לבבי גבאי, "המקום..." 2021, שמן על בד, 25.5x35.5
Idit Levavi Gabbai, "The place...", 2021, oil on canvas, 35.5x25.5

אבות ישורון

*

אָנִי אֶהֱבֶה אֶת הָאֱלֹהִים
בְּעַד שְׁם דְּבָר.
בְּלִי בְּעַד מָה
בְּשִׁבִיל שְׂיֵהְיָה כְּכָה

בְּעַד שְׂיֵהְיָה
בְּעַד בְּלִי מָה
בְּעַד הָעֵלָם
בְּעַד לֹא כָלָם

1989, על טיוטת "אדון מנוחה"
מתוך: חרסים, הספרייה החדשה, הקיבוץ המאוחד, 2021, עמ' 25

עידית לבבי גבאי, *מגבת מטבח ושופר לבן*, 2021, שמן על בד, 25.5×35.5
Idit Levavi Gabbai, *Kitchen Towel and White Shofar*, 2021, oil on canvas, 35.5×25.5

Avot Yeshurun

*

**i love god
for nothing.
w/o for what
so it'll be so**

**for it'll be
for w/o what
for the world
for not a thing**

From Hebrew: Ariel Resnikoff and Rivka Weinstock

1989, from a draft of "Lord of Rest"

In: **Harsim, The New Library**, Kibbutz Hameuchad Publishing, 2021

עידית לבבי גבאי, שופר תימני וקשקשי זהב, 2021, שמן על בד, 25.5×35.5
Idit Levavi Gabbai, Yemenite Shofar and Gold Scales, 2021, oil on canvas, 35.5×25.5

עידית לבבי גבאי, שופר לבן (מחווה ליניב שפירא בימי הסגר), 2021, שמן על בד, 25.5×35.5
Idit Levavi Gabbai, *White Shofar* (Homage to Yaniv Shapira during lockdown),
2021, oil on canvas, 35.5×25.5

עידית לבבי גבאי, ילד ודגל, 2021, שמן על בד, 25.5×35.5
Idit Levavi Gabbai, *Child and Flag*, 2021, oil on canvas, 35.5×25.5

עידית לבבי גבאי, ילד ודגל שחור, 2021, שמן על בד, קוטר 30
Idit Levavi Gabbai, *Boy with Black Flag*, 2021, oil on canvas, ø 30

עידית לבבי גבאי, שני דגלים, 2021, שמן על בד, קוטר 30
Idit Levavi Gabbai, *Two Flags*, 2021, oil on canvas, ø 30

עידית לבוי גבאי, **אשה בוכה**, 2022, שמן על בד, 25.5×35.5
Idit Levavi Gabbai, *Crying Woman*, 2022, oil on canvas, 35.5×25.5

דילן תומס

היד שחתמה

הַיָּד שְׁחַתְמָה עַל כְּתָב הַחֲרִיבָה עִיר;
אֶת הַבְּלִיָּה־עֶשְׂקוּ – חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת־שְׁרָרָה,
כִּפְלוּ כַּדוֹר־הַמּוֹת וְהָאָרֶץ חָצוּ;
תַּחַת חֲמִשָּׁת מְלָכִים – מֶלֶךְ כָּרַע.

יְד־אֲדִירִים לְשִׁפּוֹעַ כְּתָף גַּמְשָׁכָת,
קְשׁוּיּוֹת הָאֲצַבְעוֹת מִסִּידָן, עַד הַתְּכּוּץ;
זוֹ נוֹצַת־הָאֵזוּ תִּשִּׁים קֶץ לַהֲרֹג –
לְדַבֵּר שְׁמָה קֶץ.

הַיָּד שְׁחַתְמָה אֲמִנָּה – זִרְעָה צְמַרְמֶרֶת,
וַיְבֹא הָאֲרֶבֶה וַיִּכְבַּד הָרָעֵב;
אֲדִירָה זוֹ הַיָּד הַרּוֹדָה בְּמַמְלָכָת
אֲנוּשׁ בַּחֲתִימַת־תּוֹ.

[...]

לְמְלָכִים חֲמִשָּׁה אֲמִדּוֹן־מּוֹת, אֲדָ לֹא לָהֶם לְהַקֵּל
עַל מִצַּח נִכְאָב אוֹ מְזוֹר לְהַעֲלוֹת;
יֵשׁ יָד שְׁלִיטָה בַּחֲמֵלָה כְּשִׁלְטָה בְּשָׂמַיִם;
וְאֵין לִיְדִים – דְּמָעוֹת.

תרגום מאנגלית: איתמר יעוזקסט

מתוך: שירים נבחרים 1934-52, הוצאת עקד, 1974, עמ' 47

Dylan Thomas

The Hand That Signed The Paper

The hand that signed the paper felled a city;
Five sovereign fingers taxed the breath,
Doubled the globe of dead and halved a country;
These five kings did a king to death.

The mighty hand leads to a sloping shoulder,
The finger joints are cramped with chalk;
A goose's quill has put an end to murder
That put an end to talk.

The hand that signed the treaty bred a fever,
And famine grew, and locusts came;
Great is the hand that holds dominion over
Man by a scribbled name.

[...]

The five kings count the dead but do not soften
The crusted wound nor pat the brow;
A hand rules pity as a hand rules heaven;
Hands have no tears to flow.

The song was first published in Dylan Thomas's *Twenty-Five Poems*, 1936

עידית לבבי גבאי, "היד שחתמה החריבה עיר" (בעקבות שירו של דילן תומס), 2022, שמן על בד, קוטר 30
Idit Levavi Gabbai, *The hand that signed the paper felled a city* (after Dylan Thomas), 2022,
oil on canvas, ø 30

עידית לבבי גבאי, **אם וילד**, 2022, שמן על בד, קוטר 40
Idit Levavi Gabbai, *Mother and Child*, 2022, oil on canvas, ø 40

יעל גלוברמן

שורדים

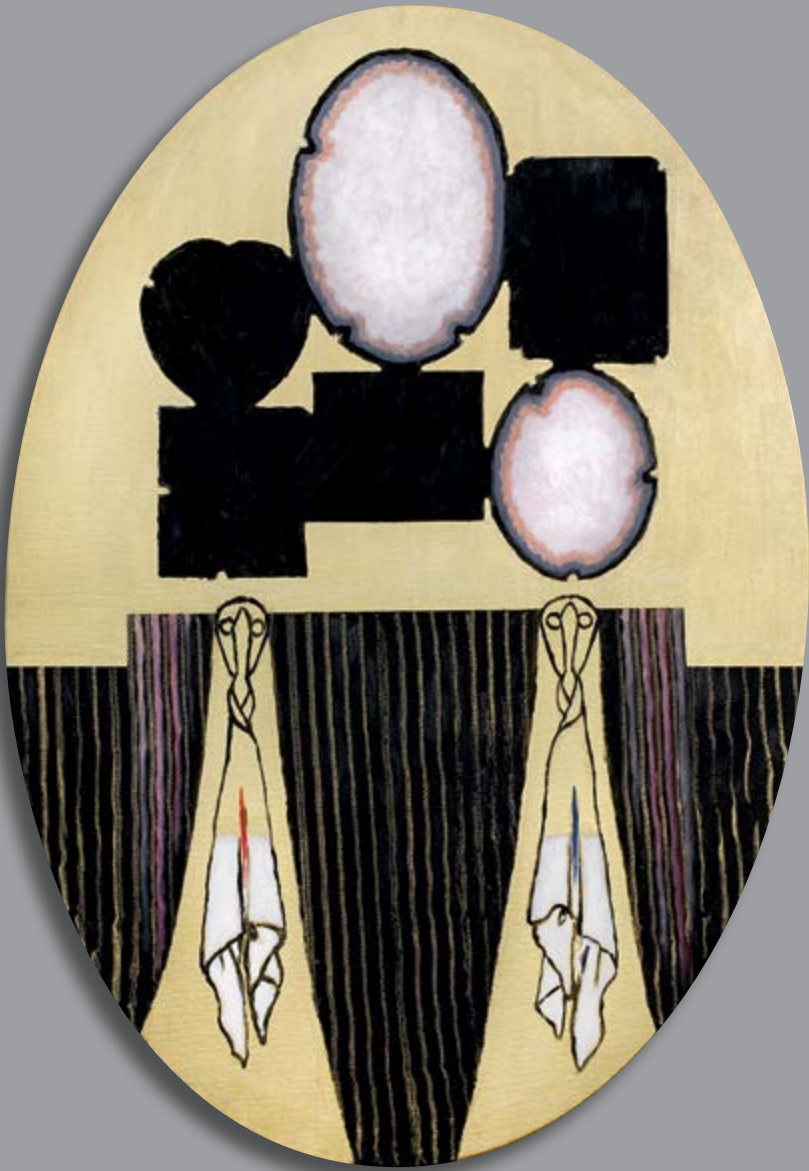
מה קורה לנצולים, אחרי שהנורא
נפסק, כמו סערה?
מה קורה להם אחרי שהדבר שהם שרדו
שקע, והם שבים ומגיחים החוצה ולמעלה
כמו קרשים מאגיה טרופה,
חותרים בכל כחם מן העבר
לכל העברים?

הכל צף בעולמם הצף.
איך שותלים את זה עכשו,
איך מצמיחים את רצפת העץ של חדר הילדים,
איך מגדלים תקרה?

איך הם מצליחים לפתח כל בקר דלת,
מזרימים מים בברז
ותמונות של שמש וירח בחלון,
ומוזיקה מן הרדיו,
ואהבה מידיים שחמות מאהבה

כשהסדק בגזע העץ שבחצר
קשור לקרע בחבל הנדנדה?

עידית לבבי גבאי, ללא כותרת (מראות ריקות), 2022, שמן על בד, 46×66
Idit Levavi Gabbai, *Untitled (Empty Mirrors)*, 2022, oil on canvas, 66×46

Works

2020–2023

עידית לבבי גבאי

1953 נולדה בקיבוץ מרחביה. ישראל
מתגוררת ויוצרת בקרית טבעון

כלת פרס מפעל חיים 2021, משרד התרבות והספורט,
המחלקה לאמנות פלאסטית

- 1971-1972 – לימודי הוראת חינוך גופני במכון וינגייט
- 1973-1976 – שירות סדיר בצבא + שנת קבע
- 1976-1980 – לימודי אמנות והוראה במכללת אורנים, ק. טבעון
- 1980 – תחילת פעילות אמנותית והוראה
- 1986-2018 – מורה ומרצה במכון לאמנות במכללה האקדמית לחינוך, אורנים
בתואר הראשון ובתואר השני.
- 1987-1989 – ריכוז מסלול האמנות במכון לאמנות, אורנים
- 2000-2005 – ראש לימודי היצירה במכון לאמנות במכללה האקדמית, אורנים
- 2001-2010 – מנהלת הגלריה לאמנות ישראלית, אורנים [אוצר: דוד וקשטיין]
- 2000-2017 – מייסדת ועורכת עמיתה עם פרופ' משה יצחקי, קו נטוי, כתב עת לספרות ואמנות
משותף לסטודנטים ומורים באורנים.

הציגה תערוכות יחיד רבות והשתתפה בתערוכות קבוצתיות בארץ ובחו"ל.
יצירותיה נמצאות באוספים ציבוריים במזיאונים בישראל
ובאוספים פרטיים בארץ ובחו"ל.

מידע נוסף באתר האישי של האמנית: iditlevavi.com

Idit Levavi Gabbai

Born 1953, Kibbutz Merhavia, Israel

Lives and works in Kiryat Tivon

Lifetime Achievement Award Laureate 2021 – Ministry of Culture
and Sport, Department of Plastic Arts, Israel

- 1973-1975 – Studied physical education, Wingate Institute, Netanya
- 1976-1980 – B.Ed. in art, Oranim Teachers Seminary, Kiryat Tivon
- Since 1980 – Teaches art, Haemek Hama'aravi High School, Kibbutz Yifat
- 1986-2018 – Teaches art at the Art Institute, Oranim Academic College of Education,
Kiryat Tivon
- 2000-2005 – Head of the Art Studies program, the Art Institute, Oranim Academic
College of Education, Kiryat Tivon
- 2001-2010 – Director of the Gallery of Israeli Art, Oranim Academic College of
Education, Kiryat Tivon (curator: David Wakstein)
- Since 2000 – Co-editor of Kav Natui—A Review of Literature and Art, Oranim
Academic College of Education, Kiryat Tivon

Idit Levavi Gabbai has presented many solo exhibitions and participated
in group exhibitions in Israel and abroad.

Her works are in public collections in museums in Israel and in private
collections in Israel and abroad.

More information on the personal website of the artist: iditlevavi.com

In the days of the pandemic and crisis – between the experience of the moment and the consciousness of eternity – Levavi Gabbai returns to her quarters and reminds us of the place of the family and the home in her and our worlds.

Since its establishment Israeli society has experienced periods of crisis and strife. It is possible that the existential anxieties churning within us are more severe than ever before. Levavi Gabbai is among the first artists to sound their voice at this time of chaos as ongoing processes in Israeli society and culture cast a long shadow over our future.

of sunlight ochre, nude pink, and celestial light blue, have changed tone and become a palette of black, white, red, and gold. Paintings that bore images inspired by the kibbutz-agricultural realm: barns, haystacks, and kitchen towels, have transmuted into a system of images and symbols from media screens, focused on a divided, shaky reality, polarized discourse, and images of women refugees and their children fleeing the Russia-Ukraine warzone. Through the channels of these intense, symbol-laden paintings, she returns to basic human questions, in works with titles such as *For the place where on thou standest...* (Exodus 3:5); *The place ...*; and *The hand that signed the paper felled a city* (after Dylan Thomas). Levavi Gabbai charts her path through our current turbulent struggles, she chisels steppingstones whose oval, rounded form serves as time capsules – be it memory pictures or warning signs: omens sent in times of emergency to unknown recipients.

We have her raw, intimate paintings that contain the secret of precision, of containment. Secular icons of sorts mirror the markings of the soul. Their juxtaposition links them into a chain of meanings that should be understood in their political and actual contexts: a society losing its way, unloading its values, and obliterating its horizons. Here in the paintings we observe an injured deer, a dead bird, a black feather, dropped towel, a black sky, shofar, and golden scales, a boy with a black flag, and a woman weeping. In Levavi Gabbai's visual exegesis, we are confronted with a kitchen towel transformed into a coat of many colors, a white sun, blackened, a deer antler that becomes a shofar whose sound reverberates in the cavity of a closed museum, a black flag waved from a bridge. Thus we have here the symbols of yearning that have lost their vitality and become expressions of clamor and protest.

The last painting in this book, *Untitled (Empty Mirrors)*, is also the most confounding and puzzling of the works. The silhouetted image, whose origin is a popular object from Ikea is used here for framing a collection of family photos, which includes a cluster of frames united by the word “family.” This object first appeared in an inverted form in the triptych *Elegy for the Large Family*, which Levavi Gabbai exhibited in *Women Create Reality – Emek Yizrael* (2020) which shut down shortly after opening due to Covid. This work is dedicated to the pioneering-founding women of Kibbutz Merhavia and the “large family” that replaced the intimate structure of the ideal family unit.

Yaniv Shapira

Idit Levavi Gabbai As Close as Possible to Poetry

What is poetry which does not save nations or people?

Czeslaw Milosz¹

Idit Levavi Gabbai is an interdisciplinary artist, a poet of paintings. The collection of works presented here was created during a time of crisis and a global pandemic. However, what can be perceived as a particular experience of confinement, isolation, and detachment, or as a reflection of a reality of systemic cultural paralysis is revealed in Levavi Gabbai's world as the emergence of much deeper sediments. Together with the signs of the plague, the paintings indicate a well-traversed road. They lend themselves to Buber's notion of the emergence of poetry: "The primal phenomenon, which enables the emergence of those rare creatures we call poems," he writes, "depends upon the internal dialogue in the soul of a certain person between eternity and the present moment [...] The poet must accept both with his whole being: the impenetrable darkness of eternity and the clear reality of the moment, and must confront their interaction, which can often be very harsh as it evolves in the poet's aching heart. This interaction breeds the real poem."²

Anyone following the brilliant sheen of Levavi Gabbai's creative world, and particularly her comprehensive exhibition mounted over a decade ago,³ will stand marveling at the furious battle she conducts between two opposing forces: the chants arising from her home in Kibbutz Merhavia on the one hand, and a reckoning (feeding on deep-mysterious sources) with shared ideologies and conventions that have not withstood the test of time, on the other. Once again she recruits her belief and loyalty in favor of the current battles of the spirit. Her paintings, formerly characterized by a colorful range

1 From the poem "Dedication," (1945), trans. Czeslaw Milosz.

2 Martin Buber, "On Eternity and the Moment," (1961), *Hope for These Times: Thoughts on Spirituality and Reality*, Am Oved, 1992, pp. 125-126 [Hebrew].

3 Idit Levavi Gabbai, *Hour of Elucidation*, curator: Yaniv Shapira, Mishkan Museum of Art, Ein Harod, 2011.

Black Flag on a Bridge

Idit Levavi Gabbai, 2020-2023

Editor: Idit Levavi Gabbai

Text: Yaniv Shapira

Design and production: Moshe Mirsky

Hebrew text editing: Avraham Shapira

English translation: Sivan Raveh, Nina Tzoran

English translation of poems: Oded Peled, Ariel Resnikoff and Rivka Weinstock

Hebrew translation of Dylan Thomas poem: Itamar Yaoz-Kest

Photography and image processing: Hadar Saifan

Printing and cover: A.R. Printing Ltd, Tel Aviv

Dimensions are in centimeters, height x width

© 2023, Idit Levavi Gabbai

© all rights on poems reserved to the authors and their representatives

ISBN: 978-965-598-382-1

Zelda

**Those whose souls are lightening, their brains thunder;
And their steps
The steps of creation,
They are
Like the chaos of battle
Within the depths of blood and ruin
They will indeed build
The perfectness of the universe.**

[...]

From Hebrew: Oded Peled

From "Ho!" Issue 21, *Zelda, Forgotten Poems*,
Hakibbutz Hameuhad Publishing House, 2021, p. 47.

This book is dedicated to
Odea my daughter
and Yeshaayahu my man and friend
With love and gratitude

Idit Levavi Gabbai

**Black
Flag
on
the
Bridge**

2020–2023

0 8002302220 3

דאנאסוד 800-2302220

מחיר ממולץ: 80 ש"ח

Idit Levavi Gabbai

**Black
Flag
on
the
Bridge**

2020–2023